

AZ EMLÉKEZET ÁLLANDÓSÁGA

Az aukciós ház dísztermében egyetlen szék sem maradt üresen. Tomass Hawk, az egyik főszervező s egyben az *Emerald Galéria* tulajdonosa, elégedetten állapította meg, hogy megjelentek a legnevesebb műgyűjtők. Nem csak az Interplanetáriumból, de még olyan távoli világokról is érkeztek – nem emberi lények – mint az *Alarena* vagy épp *Eliun*. Az *Erdemoon* dúsgazdag pénzembereiről nem is beszélve. Utóbbiak hárman voltak, de nem egymás mellé ültette őket. Hawk utánajárt ugyanis, hogy az érkezésüket bejelentő erdemooniak versenytársak, sőt, ellenségek. Köztudott volt a *Nostrán*, hogy az Erdemoon néhány ottani maffia család kezében van, s az egymás közti viszonyuk nem alakult mindig felhőtlenül.

A vendégek helyet foglaltak tehát az olykor speciális támlával, karfával ellátott székekben, közben a terem végében egy fénygömb materializálódott, mely aztán egyre terebélyesedett, míg elérte a közel másfél méteres átmérőt. Mint egy lekicsinyített vihar, zúgva kavargott egy ideig, sötétlila és mélykék színt öltve, mire Hawk biccentett a lény felé. Oto Har csupán az asszisztense révén tudott kommunikálni a többiekkel az Élő-öv világain, köztük a Terra Nostrán is, melyeket sorban humanoidok laktak. Segítője, doktor Rebbi Weran egy dekoratív megjelenésű, fekete hajú, mandulaszemű, szinte már rendellenesen bronzbőrű és kékszemű, vékony nő, telepatikus átjárót viselt a fején, s egyes szám első személyben közvetítette Oto akaratát. Hawk szeme időnként rá-rá tévedt. Mióta megérkezett a lány, valósággal forrt a vére, pedig nyilvánvalóan semmi esélye nála. Ki tudja, hány aukciót hirdetett, s vezetett le maga Hawk, s fontos emberekről volt szó, ahogy most is, de mindig maradt benne druk, amely csak akkor múlt el, mikor végre felléphetett az emelvényre, a pulpitus mögé.

Beszélni kezdett, szavait tolmácsok fordították, de akadtak a jelenlévők közt többen is, akik, bár idegenek voltak, mégis beszéltek a *colont*.• Hawk idegessége elillant, helyét lelkesült, kereskedői magabiztosság, de tolakodás nélküli, könnyed rámenősség vette át. Mikor az első néhány alkotás a vártnál alacsonyabb áron kelt el, még nem esett kétségbe, nyilván mind a „nagy ágyúkra” tartogatják a pénzüket. *Fukar egy banda, ahhoz képest, hogy ők az ismert galaxis leggazdagabbjai*.

– A következő kép Rembrandt van Rijntől, földi, 17. századi barokk festő. A festmény címe *Éjjeli őrzőjárat*. Kikiáltási ára háromszázmillió erdemooni kredit... – az eredeti képet mutatták be, míg más Galériáknál bevett szokássá vált, hogy biztonsági okokból csak a holografikus változatot jelenítették meg. Hawk azonban tudta, hogy különleges alkalomról van szó, és hiteltelenné válna, ha nem az eredetit mutatná meg az egyébként is avatott szemű vásárló közönségnek.

– Salvador Dalí *Az emlékezet állandósága*, mely *Lágy órák* címen is ismert. Földi, a huszadik századi szürrealizmus híres, ma is méltán híres alakja. Kikiáltási ára...

• A 2181-ben alapított, III. Interplanetárium nevű bolygószövetséget a tredarok lakta Tredarium és a két, emberek által létrehozott Colonia, a Gaia és a Terra Nostra alkotta. A Földtől való elszakadást követően a nyelv is módosult, de mindkét bolygón nagyjából egységesen, a mesterséges szabályozásnak is köszönhetően, s az emberek colonnak nevezték, ahogy magukra is ezt a szót használták az „ember” helyett.

– Daun Herba, tredar szobrász, az *aranykorból* fennmaradt torzója, mely egy fűrdő leányt ábrázol. Negyven centiméter magas, fűszerfa-borostyánból készült...

Hawk egy idő után tisztán érezte, hogy előnti az idegesség, és hálát adott, hogy a nagy sietség ellenére izzadásgátló réteget kent az arcára, s most legalább nem csorog a verejték a szemébe. Az egybegyűltek ugyanis továbbra is csak tessék-lássék licitáltak a híresebbnél híresebb, s kétségkívül felbecsülhetetlenül drága műkincsekre. Talán nem győzte meg őket a valódiságukról? Az Emerald Galériának dolgozott az egész Interplanetárium, sőt a Rikeria legkiválóbb szakembergárdája, hogy a legmodernebb eljárásokkal bebizonyítsák, az alkotások hitelesek. Az eredményeket a megjelentek rendelkezésére bocsátotta. Ez pedig nem kevés ráfordítást igényelt, pláne, ha hozzávesszük, miféle erőfeszítésbe került a képek, szobrok megszerzése. A Tredariumról vagy a Földről, Rikeriáról, Mikronról való behozatal, vámok, biztosítás, szállítás, gondos tárolás nem csak a műkincsrablók, de a levegő összetétele, sőt, a fény ellen is. Nem véletlenül ablaktalan a díszterem, s nem véletlenül strázsálnak az épületegyüttes körül, kívül és belül fegyveresek. Ezt a magánhadsereget is fenn kell tartani valamilyen módon. S persze némi haszonra is szükség lenne, ám Hawk hiába osztott, szorzott fejben, hiába volt szó örületes összegekről, tudta, hogy ezúttal nagyot bukik. Ezekből a fafejű üzletemberekből kiveszett a kultúra iránti elkötelezettség, s mintha csak összebeszéltek volna ellene, hogy tönkre teszik.

Rövidebb szünet következett, s Hawk a színpalak közt végigzongorázott a holografikus katalóguson, melyet megküldött a gyűjtőknek. Bejegyezte, melyik műkincset ki vette meg, milyen áron, s megdöbbenve tapasztalta, hogy eddig szinte mindnek jutott valami. Nyilvánvalóan összeesküdtek. Még tíz alkotás, és mind elégedetten távozik majd a maga szuvenirjával. Mert ezen az áron számukra nem többek így, mint ajándéktárgyak a Nostráról. Pedig éppen egy ilyen árverés mutathatja meg, mennyit is érhetnek ezek a művek. A *Borough's* bezzeg egy hamis Leonardót is többért sózott el, mint most ő egy valódi van Gogh-ot.

Hawk tudta, hogy gyakorlatilag egy fillér haszna nem lesz ezen az üzleten, mikor az utolsó két tételhez ért. A gajai absztrakt festő, Armando Fidgeald *Kék kutya* című vászna és a nostrai, tragikus sorsú, és tulajdonképp emiatt híressé vált Kobb Deide *Euridiké portréja* maradt hátra. Utóbbi lett volna a fő attrakció, de Hawkknak már szinte semmi kedve nem volt beharangozni. Végül a dolog odáig fajult, hogy nem is licitáltak érte a jelenlevők. Hawk egyik lábáról a másikra állt zavarában, és idegesen jártatta szemeit a jelenlevőkön. Oto asszisztense hirtelen megszólalt:

– Mr. Hawk! Tudomásunkra jutott, hogy egy évvel korábban véletlenül az ön birtokába került egy rendkívül értékes műkincs, amely azonban nem szerepel a katalógusban.

– Mire gondol, doktor Weran? Azaz... Oto Har – Hawk agya gondolatban máris elkezdte végiglapozni a Galéria tulajdonában lévő tárgyak listáját.

– A *Kwengani Leletre*.

– Hogy mire? – a műkincskereskedő zavara tovább nőtt, és úgy tűnt, mindenki tudja a teremben, mire gondolt a fénylény asszisztense.

– A *Kwengani Lelet*, ön talán a Morfózis-képként ismeri, Mr. Hawk – mondta szemtelen nyugalommal az első sorban ülő Rekah, egy félig tredar, félig rivet milliárdos, egy idősödő férfi, akinek a hajói az egész Élő-övben kereskedtek, nem kis haszonnal. Testén aranszínű, ragyogó testfestést viselt, s könnyű fátyolruhát.

– A Morfózis-kép... Nos, az valóban nem szerepel a katalógusban – mormolta

Hawk. – Mivel... mivel nem eladó – a férfi érezte, amint zsibbadni kezdenek a lábai. Nagyon is tudta, hogy más néven ez a Kwengani Lelet.

– Ne féljen, Mr. Hawk – szólalt fel egy alarénai nő, s hosszú, ízelt, izmos karjával végigsimított hátrafésült sörényén – eszünk ágában sincs megvenni a Leletet. – Heára Silla közismert fegyverkereskedő és eltűnő művész, aki az eliuni polgárháború idején szedte meg magát, hangja most mintha megremegett volna.

– Azonban látni szeretnénk – folytatta egy ember, Quentin Potier, a harminc évesen visszavonult nostrai gyáros, akinek élete végéig mindössze azon kell gondolkodnia, mire költi a pénzét. – Játsszuk továbbra is az Ön játékát, Mr. Hawk. Maga mond egy összeget, mi pedig licitálunk.

Hawk nagyot nyelt, és a terem végében álldogáló, ragyogó szemű Weranra pillantott.

– Jól van. De annak valóban ára lesz, hölgyeim és uraim, egyéb nemű jelenlévők.

– Készek vagyunk bármilyen magas összeget megfizetni önnek, Mr. Hawk, ebben biztos lehet – dörögte az egyik erdemooni a középső sorokból, és redőzött képű társai is helyeselve horkantottak. Ezúttal egyetértenek, gondolta Hawk.

A férfi magabiztossága továbbra sem tért vissza, s a lelkében felgyűlő, különös féltékenység úgy kavargott, mint szemközt Oto maga. A Kwengani Lelet. Valósággal úgy érezte, saját magát bocsátja áruba, de kénytelen volt belemenni a „játékba”.

– Rendben. De csak *egyetlen* egy személy nézheti meg a *jelenlétemben*. A kikiáltási ára pedig... a kikiáltási ára az összes, katalógusban szereplő festmény kikiáltási árainak összege, megtriplázva.

Szemmel láthatólag senki sem lepődött meg, s Hawk agyán átvillant, nem túl alacsony árat szabott-e. Gyors fejszámolás, az összeg hozzávetőlegesen 14 milliárd, erdemooni kreditben.

– Tizennégymilliárd-egyszázmillió és ötvenezer – nyögte a számológépből felpillantva Hawk titkára oldalról. – Erdemooni kreditben.

– Megduplázom! – kiáltott fel az egyik erdemooni férfi.

Erre a gyűjtők nyomban rálicitáltak, egymás szavába vágva.

Hawk tisztán hallotta mégis, ahogy az első sorban ülő Rekah-hoz odafordul a mellette ülő fiatal fiú, kétségbeesett tekintettel:

– Bácsikám! Ha most megáll a licit, csődbe mész!

De nem torpant meg, s Rekah hamarosan magába roskadva vette tudomásul, hogy nem láthatja a Morfózis-képet. A három erdemooni családfő valósággal egymásnak ugrott, de sem ők, sem a többiek nem tudták tartani a tétet az alarénai fegyverkereskedővel és Oto-val szemben. Végül csak ők ketten maradtak a teremben, meg Weran, Hawk, valamint a férfi titkára, s még néhány testőr.

Heára hűvös nyugalommal kontrázta meg újra és újra a terem végéből csendülő hangú Weran – Oto – ajánlatát. Az alarin nő azonban egyszerre megállt. Síri csendbe borult a helyiség, Hawk teste verítékezett az izzadásgátlók ellenére, de már észre sem vette. Meredten nézett a nőre, de Heára csak ült ott mereven, s nem mondott újabb, magasabb összeget.

– Uram...

Hawk észbekapott a titkár hangjára, s rekedten megszólalt:

– 82... 82 milliárd először... másodszor... harmadszor... A Morfózis-képet ön tekintheti meg, Oto Har... – rebegte Hawk, és egy pillanatig azt hitte, lefordul a pódiumról, s ijedtében megkapaszkodott a pulpitusban.

Heára elhagyta a termet, és mindenki más is, csak a fénylény, Weran, s Hawk maradt ott.

– Oto, kérem... kövessen.

– Ő is jön – mondta ki Weran a fénylény gondolatait, saját magára célozva.

– Én csak egy személynek engedem, hogy megnézze. Azonban... – mérte végig Rebbi Werant Hawk – a lánnyal kivételt tehetek, amennyiben ez megér magának újabb 82 milliárdot, Oto – vigyorodott el a műkereskedő a lila vihargömbre pillantva, mely mintha most hangosabban morajlott volna, mint eddig.

– Vérszemet kapott, Mr. Hawk? – felelte mosolytalan arccal a nő, s a férfi csak találgatni tudott, vajon most Oto véleményét mondja vagy a sajátját. Talán mindkettejükét. – Kifizetem önnek Weran részét, Mr. Hawk – tolmácsolta a fénylény döntését Weran.

Hawk kikísérte őket a díszteremből, majd végighaladtak egy folyosón. Az út vége elágazott, jobbra fordultak, s hamarosan elérték a liftet. Mindhárman beszálltak, s a lift a mélybe süllyedt velük. Hawk tudta, most nagyjából ötszáz méter mélyre mennek, ahol különleges légkondicionáló berendezések működnek, hogy lélegezhetővé tegyék a rendkívül vastag, különleges rétegekből összeállított „bunker” levegőjét, mely lényegében egymásból nyíló széfek sorozata.

A férfi DNS-ét minden egyes ajtó ellenőrizte, hang, retina, ujjlenyomat, többszörös jelszómegadással. A falak különleges anyagból készült rétegén jószerivel semmiféle letapogató hullám nem hatolt át. A számítógép belső érzékelői egy sor tesztet, átvilágítást elvégeztek rajtuk, miközben áthaladtak a termeken, melyek külön-külön önálló kiállításokként is megállták volna a helyüket. A szürke, fényes falakba süllyesztve törhetetlen, fény- és érintésérzékelő réteggel ellátott üveglapok mögött festmények, szobrok, történelmi és művészi fotók, ékszerek, serlegek, lőfegyverek és kardok, török és más fegyverek, papirusztekercsek, könyvek, sőt, ruhák sorjázta leginkább az emberiség múltjából és jelenéből is. Az ablakokat fehér fényű rejtett lámpákkal világították meg.

A ritkán látogató nézőközönséget Hawk és a takarítórobotok jelentették csupán. Oto Har szemmel láthatólag mégsem vette megiszteltetésnek, hogy itt lehet, mert egyik műkincs sem érdekelte. Szemtelenül, némán haladt a férfi nyomában engedelmességgel. Pedig Hawk legbelül mégis szinte könyörgött, bárcsak megállnának valamelyik ablak előtt, ha csak egy időre is, hogy minél később kelljen őket a Kwengani Lelet elé vinni. De a lény megfizette az árat, ami elképzelhetetlenül sok pénz, győzködte magát a férfi, s a szemközti ajtóhoz lépve lassan beütötte a kódot. Elsőre elhibázta, és kénytelenek voltak várni, míg a komputer programja újabb biztonsági átvilágítást hajtott végre rajtuk, és ismét kérte a kódot. Aztán végre kinyílt a két méter vastag titániumajtó.

Mögötte egy kisebb, vörös fénybe borult kamra várta őket, oldalt szkafanderek sorakoztak. Weran szótlánul besegítette az egyikbe Oto-t, majd maga is belebújt egy másikba, ahogy Hawk tette. Ezután, mint egy nyomáskiegyenlítő kamra, a mögöttük lévő titániumajtó visszazáródott, pár perc múltán pedig feltárult az az ajtó, melyen túl a Kwengani Lelet várta őket.

■ A helyiségben egyetlen lámpa sem világított, csupán a szkafanderek lámpásai égtek és Oto. A fénylény szkafanderét két oldalról közrefogva a nő és Hawk cipelte.

– Le kell oltani minden fényt a szkafanderen, doktor Weran. Oto Har, ha továbbra is így világít, nem fogjuk látni a képet.

Weran lekapcsolta a védőruha kijelzőinek fényét a lény és a saját védőöltözetén, majd így szólt:

– Én már látom a képet, Mr. Hawk. Fizetek magának újabb 82 milliárdot, ha hajlandó magára hagyni a Lelettel egyetlen egy teljes percre.

– Nem... Lehetetlen...

– Mr. Hawk. A kép a magáé. Nézzen rám. Hogy lophatnám el? – Weran hangja egyre tompábbnak és távolibbnak tűnt Hawk számára, aki bárhogy meresztette a szemét, nem látta a biztonsági terem végében lévő képet, melyet ilyenkor már rég észlelni lehet, amint megjelenik, lebegve, minden alkalommal másként, megjegyezhetetlenül változatosan, remegve, bódítóan, színeivel átjárva az érzékeket, a testet, a lelket...

De most nem felel neki. Most hallgat, nem szólítja meg őt, csak Oto-t, aki újabb 82 milliárdot fizetne, csak hogy egyedül lehessen a képpel... Nem... nem... Nyolcvankettő... Nyolcvankettő milliárd... Ennyi pénz nincs a világon!

– Fél perccet, Oto Har, fél perccet, és újabb 164 milliárd... 164 milliárdot fizet...

– Öröm önnel üzletelni, Mr. Hawk.

Weran óvatosan a földre fektette a védőruhát a férfi segítségével úgy, hogy a sisak átlátszó része a terem vége felé nézett. A műkereskedő és a nő visszamentek a beléptető kamrába, ahol Hawk az órája számlálójára nézett, s míg az örökkévalóságának tűnő fél perc el nem telt, minden egyes másodpercét félhangosan számolta. Akkor visszamentek Oto-ért. A korom sötétben a védőruha ugyanúgy feküdt ott a földön, ahogy hagyták, s benne ugyanúgy fénylett a lény, lilán és kéken.

■ – Az alvászavart nagyobb stressz is okozhatja, Mr. Hawk. A szervezet így reagál le egy külső behatást. Ezen egy jó lélekbúvár könnyen segíthet – mondta az orvos, mikor felállt Hawk ágya mellől egy verőfényes délelőttön, egy hónappal azután, hogy a műkereskedő visszavonhatatlanul milliárdossá vált. – Ha gondolja, ajánlok is önnek egyet.

– Köszönöm, doktor Usseay, de inkább nem.

A férfi az elmúlt időszakban egyszer sem tudott lemenni a Lelethez, mert a hirtelen jött pénzzel rengeteg teendője akadt, holott korábban nem telt el nap, hogy ne tette volna. Kénytelen volt több számlát nyitni, folyamatosan tanácsadókkal tárgyalt, és igyekezett minél több, minél jobb befektetésekbe fektetni a vagyont. Végül készített egy listát, hová szeretne eljutni még ebben az életben, mire rájött, hogy már negyven éves lesz jövőre. Ettől mérhetetlenül megijedt, az a képzele támadt, hogy menten megvénül. Utánajárt a géntechnika programnak, mely megfiatalítja, s nyomban be is fizetett rá, minél előbb, annál jobb. De még így is sajnálta azt a pár perccet, mikor ki kellett mennie a mellékhelyiségbe. Elvesztegetett idő, mint az alvás... Sietni kell, sietni!

A kép... a folyton átalakuló kép... Halogatta, hogy lemenjen a mélybe, holott korábban valósággal függő volt a látványától. Talán engednie kéne, hogy mások is megnézzék, mint Oto. Még több pénzhez jutna, mert ha egy olyan akadt, mint ez a lény, elég nagy a galaxis, hogy jöjjenek mások is, akik hajlandóak lennének mindenüket rááldozni, hogy megnézhessék a Kwengani Leletet. Sosem felejtí el a napot, mikor a kezébe került. Azt hitte, rossz vásárt csinált: egy megfeketült képet vett meg egy átutazóban lévő kereskedőtől. Csak később derült ki, micsoda kincs került elő: az elvesztettnek hitt Morfózis-kép egy kihalt bolygórendszer, a Kwengan egyik holdjáról származott. A Hawk számára ismeretlen fajú férfi sem tudta valószínűleg, mit ad el.

A hónaptól aztán fél év lett. Hawk részt vett az első fiatalító kezeléseken, melyek

során a DNS-éhez is hozzányúltak. A gének manipulációjával késleltették az örege-
dést, és előre láthatólag legalább egy évtizeddel megnövelték az életben maradási
esélyeit. Közben eltervezte a nagyszabású utat, végig az Élő-övön, ám mielőtt elindult
volna, úgy döntött, itt az ideje, hogy meglátogassa legféltettebb kincsét.

A lift megállt a bunker szintjén, ötszáz méter mélyen. Hawk legnagyobb bosszú-
ságára azonban nem nyílt ki az első biztonsági ajtó. Ráébredt, hogy a génkezelésnek
köszönhetően a komputer nem ismeri fel a DNS-ét, hiába apró az eltérés, a biztonsági
program kiszűr mindent. Újabb egy hónap telt el, mire sikerült a felkért szakemberek-
nek felülrni, s új biztonsági programot létrehozni számára. Hawk pedig elhalasztotta
galaxis körüli útját.

– Ha a kezelések miatt folyamatosan változik a DNS-szerkezete, akkor ezt a mű-
veletet időnként végre kell hajtanunk, uram – magyarázta az ódivatúan szemüveges
férfi Hawknak.

– Értem... Mondja, le tudok most menni a titániumtermekbe?

– Természetesen uram, de a rendszer még nincs aktiválva. Minden ajtót kinyitok
önnek, mire leér. A legbelső védőkamra ajtaja helyett erőtér fog üzemelni, hogy meg-
védje a képet, de ezen az erőtéren át tud majd menni a szkafanderével, csak töltsse le a
ruhába ezt a pajzsfrekvenciát.

– Köszönöm, Mr...

– Smith.

Hawk már szinte nem is hallotta a nevet, a lifthez viharzott. Végigrohant a biztonsági
termeken, ahol a szokásosnál gyengébbnek tűnt a megvilágítás, s csak néhány takarító
robot sürgölődött. Az utolsó ajtónál valóban erőtér működött, láthatatlanul, s Hawk bele-
bújt a védőöltözetbe, letöltötte a frekvencia adatait, s belépett a koromsötét helyiségbe.

Ám hiába várt, semmi sem történt. Megremegett a gondolatra, hogy Oto valahogy
mégis csak túljárt az eszén, aztán rájött, hogy a képet valószínűleg az erőtéren át a
korábbi helyiségekből átszűrődő fény zavarhatja, s emiatt nem tűnik elő. Véletlenül
jött rá, hogy minden fényforrást meg kell szüntetni ahhoz, hogy a kép előtűnjön. Ki-
ment, hogy lekapcsolja még a robotokat is, majd a falhoz érintve a kezét visszabotor-
kált a kihalt terembe.

– Itt vagyok... Itt vagyok, egyetlenem... Válaszolj nekem!

Tökéletes csönd. És tökéletes sötétség. Mégis csak ellopták... mégis csak ellopták,
és ő csak most jön rá! Oto, az átkozott tolvaj, miért is engedte, hogy fél percre magára
hagyja a Lelettel! Miért? Miért? De boldogan visszaadná a milliárdjait, hogy újra lát-
hassa a kép kavargó fényeit!

– Ki van ott? – fordult meg hirtelen, mikor neszt hallott.

A falak fájdalmas ürességgel verték vissza a hangot.

Hawk felkiáltott, és újra körbefordult. Páncélajtónál is vastagabbnak tetszett a
sötétség körülötte. Biztos volt benne, hogy van itt vele valaki, mert egy pillanatra hoz-
záért a karjához. Hawk futásnak eredt, kezét maga elé tartva, de alig pár lépés multán
falnak ütközött. Jobb keze ujjcsontjai reccsenve eltörtek, s a férfi felordított.

– Fényt, fényt! – a parancsra nem reagáltak a hangérzékelős robotok.

A ruha ujján matatva végre bekapcsolt egy lámpást, és a szkafander kijelzői is
életre keltek. Hawk felpillantott.

– Doktor Weran! Hogy kerül maga ide? Hogy...

A nő kísértetiesebb volt, mint valaha, kék szemei éles kontrasztban álltak sötét
bőrével és fekete hajával.

– Doktor Weran, ide csak védőruhában lehet bejönni, nem emlékszik? Hol van Oto? Maga... maga segített neki meglopni engem! Hogy tehette?

– Mr. Hawk? Hát itt van? Kihez beszél? – feloltódtak a lámpák, és a szemüveges férfi megállt a terem ajtajában. – Mi történt a kezével? Beverte?

A falak ismeretlenül fehérek voltak, és üresek. Sehol a süllyesztett ablakok, sehol a festmények. Sehol a kép...

– Már megint a Galériájában járt, igaz? – jött közelebb a férfi, és gyengéden megérintette Hawk karját.

– Mit beszél?

– Nem emlékszik? Azt mondta, egy festményt elloptak, amiről ön mégsem tudott leírást adni a hatóságoknak, és sosem került elő. Valószínű, hogy az is csupán az ön képzeletében élt... Önt a legbelső teremben találták, égési sebekkel. Kiderült, hogy a védőruha meghibásodott, s lángra kapott. Nem sokkal később elvonási tünetek jelentek önnél. Azért került ide hozzánk, hogy meggyógyítsuk. A terápia során tudatosítania kell magában a történeteket, hogy feldolgozhassa... Ért engem?

– Nem! Nem! Ki maga, és mit beszél?

– Doktor Smith vagyok. Erre sem emlékszik?

– Nem! De azt tudom, ki lopott meg! Oto, és az asszisztense, egy nőszemély, a neve Rebbi, Rebbi Weran. Meg kell találni őket! Épp vele beszéltem, és ha maga nem zavar meg, kiderítettem volna, miért és hogy csinálták! Vagy maga is nekik dolgozik? Igen? Hát vegye tudomásul, hogy én is gazdag ember vagyok, és ha kell, túllicítalom Oto-t. Mennyit kér, hogy elengedjenek? Mennyit? Mondjon egy összeget!

